

ρον καὶ ἐπομένως ἀληθέστερον τῆς κλίσεως ταύτης, τῆς ἀνευ προηγουμένης σκέψεως ἐπερχομένης εἰς τὴν δειλὴν παρθένον καὶ ἐν γένει εἰς τὴν γυναῖκα. Ὁ ἀριστέρος ποῦς, μόλις κρατούμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς τεταρτῆς βαθμίδος, εὐρίσκειται οἰονεὶ μετέωρος μεταξύ τῆς κλίμακος καὶ τοῦ κύματος, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται τοὺς δακτύλους. Εἶνε δὲ τὸσον ἐλαφρὰ ἢ στάσις του, τὸσον ἀδεδαία ἢ κίνησις του, ὥστε νομίζει τις ὅτι διακρίνει εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ τὴν φρικίαν τοῦ εἴγους· τὴν ἀδεδαϊότητα ταύτην ἐπιμαρτυροῦσιν αἱ περὶ τὴν ὄσφυν γραμμαί, αἵτινες θλώμεναι φυσικῶς ἀλλ' ἐλαφρῶς, δηλοῦσι τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα τὸ μεσολαβῆσαν μεταξύ τῆς στάσεως καὶ τῆς προηγουμένης κινήσεως. Τὸ σπῆθος παρθενικὸν ἀλλ' εὐσκαρὸν, κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως, ἣν καταβάλλει ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ἐν γένει ὀλόκληρον τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος. Αἱ κνήμαι κανονικαί, καμπύλας ἀπολήγουσαι· εἰς δὲ τοὺς εὐτόρνους μηρούς διαφαίνεται εἰσέτι ἡ παλμώδης τῆς σαρκὸς κίνησις καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἐντασις τῶν μυῶνων.

Ἄδρᾳ ἁρμονία τοῦ συνόλου πρὸς τὰ μέρη καὶ τῶν μερῶν πρὸς τὸ σύνολον· ἁρμονία διαρρέουσα, ὡς τι ἀόρατον ρευστόν, τὰς γραμμάς ὅλας τοῦ σώματος καὶ χανομένη εἰς τὰ πρὸς τοῦ ποδὸς κύματα. Ἡ τῶν μερῶν πρὸς ἀλλήλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον συμμετρία εἶνε καλλιτεχνικὴ καὶ οὐχὶ γεωμετρικὴ· ἐν ἄλλοις λόγοις οὐχὶ συμμετρία διαδύτου, ἀλλὰ συμμετρία σμίλης.

Τὸ ἔργον εἶνε φυσικοῦ μεγέθους, ἀναστήματος ὑψηλοῦ, συνφῶδᾶ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἐζητεῖ καὶ εὕρισκε, ὡς διδάσκει, τὴν καλλονὴν εἰς τὰ μεγάλα σώματα: «Τὸ κάλλος ἐστὶν ἐν μεγάλῳ σώματι. Οἱ μικροὶ δ' ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὐ!»

Δὲν εἰξεύρομεν ἂν θὰ ἔχανε τὸ ἔργον πλησιάζον ἐτι μᾶλλον πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ἂν ὄντ. τὸ πέλμα τοῦ δεξιοῦ ποδός, ὑπεῖκον εἰς τὴν δύναμιν τῆς πιέσεως, ἦν ἡ κόρη καταβάλλει ὅπως κρατηθῆ στερεώτερον, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω· ἂν ἡ κνήμη, καὶ ὁ μηρὸς τοῦ ἰδίου ποδός, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ αὐτὴ ἐτι ἡ ὠλένη, διὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς πιέσεως παρίστων καταφανέστερας μυστικὰς ἐξογκώσεις, διακρινόμενας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐτι τοῦ καρποῦ τῆς ἰδίας χειρὸς· τούναντίον. ὑποθέτομεν ὅτι τεχνικῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Βρούτου θὰ ἐκέρδιζε μᾶλλον, διότι τὸ καλὸν ἐγκτεῖται ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐν τῷ πιστῇ ἀντιγραφῇ τῆς φύσεως. Τότε ὅμως δὲν θὰ ἐξεδιδούτο πλέον τὸσον σαφῶς ἡ παρθενικὴ ἐκείνη ἀδεδαϊότης, ἡ δειλὴ ἐκείνη ἐκφρασις τῶν ἀγνώστων τῆς κόρης σκέψεων καὶ θὰ παρουσίαζεν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἰλαρὰν τῆς μορφῆς ὄψιν, ἐν ἣ ἔγκατοπτριζέται ἀδικαιολογητὸς τις δειλία. Τοιαύτην συνέλαθεν ὁ καλλιτέχνης τὴν δειλὴν Φαληροπούλᾳν του καὶ τοιαύτην τὴν ἐξετέλεσεν· ἀδεδαίαν, ἀραχνοῦφαντον· οὐδὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσωμεν ἄλλο τι· αὐτὸ ἦτο τὸ ἰδανικόν του· καὶ πρὸ παντὸς ἔργου τέχνης, εἴτε ποιήματος, εἴτε εἰκότος, εἴτε ἀγάλματος, εἴτε μέλους, εἴτε οἰκοδομήματος, πρέπει πρῶτον νὰ ζη-

τῶμεν τὴν σκέψιν, τὴν ἰδέαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἄλλως τε, ὡς ἀνωτέρω εἰπομεν, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔργου του τούτου ὁ κ. Βρούτος φαίνεται παλαίων μεταξύ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας τέχνης, μεταξύ κινήσεως καὶ ἡρεμίας, μεταξύ φαντασίας καὶ ἀληθείας.

Τοιαύτη Ἡ δειλὴ Φαληροπούλα. Εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τὴν ἐδλέπομεν γεγλυμμένην ἐπὶ μαρμάρου καὶ ἐστημένην παρὰ τινὰ ἑλληνικὴν παραλίαν. Δὲν θὰ ἦτο δραγε εὐφρῆς ἐπίνοια, ἂν οἱ πατριῶται τῆς φηληρείς τὴν ἐξηγόραζον καὶ τὴν ἐτοποθέτων ἐκεῖ πρὸ τῶν ἀγαπητῶν της κυμάτων;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

(Ἐκ τῶν τῆς Στεφανίας Βῶλ).

Ἡ χαρὰ εἶνε ἄλυσος, δεσμεύουσα τὴν ψυχὴν εἰς τὴν γῆν· ὁ πόθος καὶ τὸ ἄλγος εἶνε πτέρυγες, φέρονσαι αὐτὴν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

*

Πάντα τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος ζητοῦσι τὴν ἀλήθειαν, λησμονοῦντα ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου οἱ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς μόνον ἐν τῇ ἀπίτῃ.

*

Ὁ ἔρωσ λύει τὸ πρόβλημα τοῦ πῶς δύναται τις σπαταλῶν νὰ πλουτῇ.

*

Ἐν τῷ γάμῳ πολὺ σπαρίως δύο ἡμίση ἀποτελοῦν ἐν ὅλον.

*

Διὰ τὸν φιλόσοφον εἰς μόνον τρόπος ὑπάρχει τοῦ νὰ εἶνε εὐχαριστημέρος: νὰ λησμονῆσῃ τὴν λέξιν διατί.

*

Ἐκ τῆς περὶ βίου θεωρίας ἐνδὸς ἀνδρὸς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἀσφαλῶς ὁποῖον χαρακτήρος ἦτο ἡ γυνή, ἥτις ἐξήσκησεν ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν μερίστην ἐπιρροήν.

*

Υπάρχει ἐν τι τὸ ὁποῖον εἶνε ἰσχυρότερον τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνδρός· τοῦτο τὸ ἐν τι εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικός.

*

Ἡ ἔλλειψις ἀρχῶν εἶνε ἡ καλλιτέρα κολυμβητικὴ ζώνη εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου.

*

Ἐν τῷ ἔρωτι ὁ ἀνὴρ εἶνε παιδίον· κλαίει διὰ τὸ ἄθυρμα, ὅπερ ἡ μήτηρ του τῷ ἀποκρύπτει. Ἐὰν ὅμως τὸ λάβῃ εἰς χεῖρας, του, τὸ συντρίβει καὶ εἶτα τὸ περιφρονεῖ.

EPICEDIO

Sulla cara spoglia della gran Duchessa ALESSANDRA DI RUSSIA.

Stavasi all' alba il di, quando improvviso
Una gelida man strinse ogni core.
E s' udio mormorar: spento è quel fiore
Che del mondo e del ciel era il sorriso.

Allo iterarsi dello infausto avviso
Si fermo invalse universal dolore,
Che ognun sentissi di pietade e amore
Fra i più teneri affetti il cuor conquiso.

Ma il grato olezzo anche su in cielo asiase
Onde averlo fra loro ebber desio
L'Alme ch ivi si stanno al gaudio intese.

Allora a un divin cenno. Angiol partio
Che svelto il fior, cor tre germogli, il rese
All' amor dé beati, in grembo a Dio.

P. H. ZENO

ΟΣΣΙΑΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΙΝΙΣ-ΘΟΝΑΣ

Ἦ πρόθεσις

Ὁ ποιητὴς ξαναθυμᾶται τὰ νιάτα του. Ἀποστροφὴ πρὸς τὴ Σέλαμα. Ὁ Ὄσκαρ λαβαίνει τὴν ἀδεια νὰ πάη εἰς τὴν Ἰνις-Θόνα, νησί τῆς Σκανδιναβίας. Ἡ θλιφτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀργων καὶ τοῦ Ρούρω, ποῦ ἦταν τέκνα τοῦ Βασιλέα τῆς Ἰνις-Θόνας. Ὁ Ὄσκαρ γδικιέται τὸ θάνατό τους καὶ γυρῆζει νικητὴς εἰς τὴ Σέλαμα. Μονόλογος τοῦ ποιητῆ.

Ἡ νιότη μας μοιάζει με τ' ὄνειρο τοῦ κυνηγοῦ ἀπάνου εἰς τὴν ἔρημν ῥάχην. Εἰς τὴς γλυκεῖες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἀποκοιμήθη· ξυπνᾶει καὶ μαῦρη ἀνεμοζάλη τὸν περιζῶνει. Φλογερὴς ἀναλαμπὴς πετοῦν τρογύρου, καὶ δειοῦν τὴς κορφῆς τους τὰ δένδρα εἰς τὸν ἀνεμο. Ξαναφέρει τότε εἰς τὸ νοῦ του με πόθο τὴν ἡμέρα τοῦ ἡλίου καὶ τὰ χαρούμενα ὄνειρα του ὕπνου του. Πότε κ' ἡ νιότη τοῦ Ὄσσιαν θὰ ξανάρθῃ; Πότε θ' ἀναγαλλιάσῃ τ' αὐτὸ του εἰς τὸ βρόντο τῶν ἀρμάτων; Πότε κ' ἐγώ, δὲν τὸν Ὄσκαρ, θὰ κινήσω μετ τὴ λάμψη τῆς ἀρματωσιάς μου; Ἐλάτε εἰς, ῥάχες τῆς Κόνας, μετ τὰ ποτάμια σας, ἀφοκραστῆτε τὴ φωνὴ τοῦ Ὄσσιαν. Ὄσάν ὁ ἡλιος λαμποκοπάει μετ τὴν ψυχὴ μου τὸ τραγοῦδι. Αἰσθάνομαι τὴς χαρῆς τῶν περασμένων καιρῶν.

Ξανοίγω τοὺς πύργους σου, ὦ Σέλαμα! τὴς βαλανιδιῆς ποῦ ἰσκιάζουν τὰ τεῖχη σου· τὰ ποτάμια σου φλοιοβίζουν εἰς τ' αὐτιά μου, τὰ παλληκάρια σου συνάζονται ὀλόγυρα. Ἐστὴ μέση στέκεται ὁ Φίγκαλ. Ἐστὴν ἀσπίδα τοῦ Τρεμμὸρ εἶναι ἀπιθωμένος κ' ὀλόρθο τὸ κοντάρι του ἀκκουμπάει εἰς τὸν τοῖχο. Γροικᾶει τὰ τραγοῦδια τῶν Βάρδων του. Ἡ ἀντραγαθίης του ἀκούονται· τὰ ἔργα τοῦ βασιλέα εἰς τὴ νιότη του. Ὁ Ὄσκαρ ἐξῆσθε ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ ἄκουσε τοὺς ἐπίνοους τοῦ πολεμάρχου. Ἐξεκρέμασε τὴν ἀσπίδα τοῦ Βράννου (1) ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὰ μάτια του ἐγιόμισ-

(1) Πατέρας τοῦ Ἐβεραλλιν καὶ πάππος τοῦ Ὄσκαρ.